

מסורת הש"ס

(א) [תמורה כב. ע"ש], (ב) תמחת ד: טזר כד:, (ג) ופא"ר רבי ישמעאל, (ד) ונקטן יב:, (ה) ונסיה (ו) וימא נט. מוסתפא דזכאס פ"ו ה"ב, (ז) וחוילין. ע"ש וזכאס מו:, (ח) הא פא"ר כפרה בלאחר כפרה מה לאחר כרי צ"ק, (ט) דמי ברישא כי צ"ק, י' וצ"ק מ"ו, (י) הילכך אולין צ"ק, (יג) לגדשה לשופרות צ"ק, (יד) ויקדא ה', (ט) משום דהא חייב מי כו', צ"ק, (ט) יאל לגמל קדרון מועילן בו והאי לגמל קדרון נלאהר וזיקא הוא כדמנן אלו ואלו מתעברין לאמה ויוזאין לגמל קדרון ומתכרין לגננין לוצל מועילין כון והאי מעילה מדרבנא הוא ולא מדאורייתא אכל מתקדש אין מועילין לא פילו מדרבנן לפי שאין נחרין גזירות מתקדש הס"ד ואח"כ נריך לניין גמי ואח"כ ד"ש פ"ר מועילין מדרבנן כגון לאחר שלא נתלן קדרון וקבעי טלה מ"ש דמ"ד כו', צ"ק, (ט) ג"א גמי וזכיא אין מועילין ר"ל מדאורייתא. טעמא שכן ראויין צ"ק, (י) לכו ההם דלון צ"ק (ט) מה ננין מין מעילה והכא אכל דמי מעילה דשיך הכא אכל כרי צ"ק, (ק) דלא מהמי וא"כ כ"י דלא נטנין מפני טעמא שכן ראויין צ"ק, (י) צ"ל כסוף, (ט) צ"ק, (ט) וע"י מוס' פסחאס כב. ד"ה מועילין, (א) לאחר כפרה כלפי כפרה דלון לך דבר כ"י, צ"ק, (ט) שייך צ"ק, (א) נאחד מלמדן. צ"ק (ד) וע"ש מוס' חולין ק"ר: ד"ה ע"ש ומש"ש נדרין, (ט) ונכספאס ל"ד, צ"ק, (א) מנחה. צ"ק,

	
 הגהות הב"ח	
(א) גבי שאינן ראויין למונח. יצ"ח בתמיה: (ב) שם הוסיפה הכי מה לפני וכו' יש בו משמאל א"ל ר"י וכו' יש לך: (ג) ר"ש ד"ה לא וכו' ולא מדאורייתא הס"ד ונאכל צ"ל ה"ן גמרא ואח"כ מ"ה אין מועילין מדאורייתא אכל מדרבנן:	

מוסף רש"י

ירושא פסיקא ליה. דלעולם תמות אפילו לא כיפרו הנעלים (תמורה ב,ב). המפריש מעות למזירות. והיו סתומין (טזר כד): לא נהנין. מדרבנן, מפני דמי טעה שכן, ולא מועילין מפני שהן ראויין לבוא כולן שלמים. הואיל ולא הפריש אלו לחטאת ואלו לשלמים, ושלימים אין בהן מעילה דלאו קדשי ה' נהנו אלא מניין בעלים. אלא כפי"ק דמסתא לאחר וזיקא דמיס, (תמחות ד) דכלל משה ומשה שבען וכל לנאח כון שלמים ושלימים למחין דליכא מעילה לאחר וזיקא דמיס ויור: (ט) סתומין. דלא פירש אלו לחטאת ואלו לגולה, ופילו לגדבה. לשופרות, והכלה היא גזיר לנאש משתי (תמחות ד). דמי חטאת ילכו לים המלח.

המלח. מין חטאת בעלים דלנתיב אולה, לא נהנין. מדרבנן, ולא מועילין. דלאמר כשעממא קמייתא דמעילה (א) חטאות הממות ומעות ההולכות לים המלח אין מועילין בהן, דלאזינד קיימי ולא קדשי גבוה נינהו (תמחות טט). דמי עולה כו' דמי שלמים כו'. אכל דמי אש ליה, דלוי גזיר טהור אלא גזיר טמא ומכארי להמחיל מזירות טהרה (טט), דם בתחילתו. (אלאמר כשנשטס קודם שמתק מלח: (י) קודם שנתקבל בעלי) אין מועילין. אין זו מעילה. לפי שאין מועילין בדמים (קס"ו ב). נסבין בתחילתן מועילין בהן. מתאקדשו עד שנתמקט ים כהם מעילה. דקדשי גבוה נינהו, וידרו לשיתין אין מועילין בהן. שאין כהם טוס טוס גזיר גבוה (סוכה טט). שלכם הוא. כמולין שלכם שאין כהם מעילה (ובח"ט ט). אלא לאו קדשי גבוה הוא (וחולין קד). לכפרה נחתיו. כמור קדשים, ולא למעילה. לענין מעילן אין זו קדשים (ובח"ט ט). ולא שיהא קרי ש"ל למעול בו, שאינה עומדת אלא לכפר בעצלים (וחולין טט). כי הדם הוא בנפש ויכפר. אין הולך אחריו יאל, לפי כפרה בלאחר כפרה אין זו מעילה, דקיון דנעשית מלואו מו לא קרינן ביה קדש ה' (יומא טט) הוא משמע כזיתו יאל, ולטול דיע שיה צין לפני כפרה וצין לאחר כפרה, שמתן מתמחין ונשאלו השוירים (וחולין טט). מה לאחר כפרה אין בו מעילה. דפסטיק לן מין דנעשית מלואו אין מועילין בו, דמיון דלית ביה מו טורף גבוה לא קרינן ביה קדש ה' (ובח"ט טט) דלון לך דבר שנעשית מלואו מועילין בו, שהרי כהם נעשו טורף גבוה מלוא קדשי ה' קרינא ביה (וחולין טט). וכי ייש יך דבר כו'. הלכך על כדמך לא מדרשיה הכי אלא איכפא (ובח"ט טט).

ואם עד שלא כיפרו הנעלים. בלאחרת נמאלו ורוזין להתכפר דמי אומה שהיא בעלת מוס הואיל ומסאכא וקיימא תמכר לאלתר ויציא בדמיה חטאת ואומה שעברה שנתה תרעה עד שתסתאך ותמכר ויציא בדמיה אחרת. ועושה תמורה ומועילין זה הואיל וקדושה קדושת דמים: גמי' ומאי שאל הני ין רישא? דלא קא מפליג כהו. ואמר דלעולם ימותו צין משכיפרו צין עד שלא כיפרו: רישא פסיקא ליה. דלעולם ימותו דמאי הפלגה איכא לפלוני ברישא ההם ליכא למימר כיפרו ולא כיפרו דולד חטאת ותמורת חטאת אינהו גופיהו לא הוו חטאת וחטאת שמתו בעליה נמי הא מתו לכו בעלים אכל כפיפא איכא לפלוני: הא סנה ליה גבי תמורה. כי האי גוונא: סנה הסם משום תמורות. אידי דאירי בתמורה אידי נמי בתמילה: והכא סנה משום מעילה. ואידי דאירי כמעילה אידי נמי בתמורה: בתננ' המפריש מעוט לגויראוו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו לגולה ולא לשלמים: לא נסנין ולא מועילין. ככל אותן מעות: מפני שכן ראויין להביא כגוון שלמים. כלומר דכלל יא מנה ומנה מניין למימר זה הפריש לשלמים ושלימים קדשים קלין נינהו ואין בהן מעילה כדמנן כפ' קמא (לעיל דף י) קדשים קלין לפני וזיקא דמיס אין מועילין בהן ומאי טעמא אזיל לקולא דלי אחרת? (י) (ימא) כולן ראויין להביא עולה ואיכא מעילה כגולה מכל מקום דמי שלמים איכא צינייהו דלינן בני מעילה ואי מייתי עליהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חולין לעורה הלכך? יין לקולא דלא נהנין ולא מועילין: מעוט סמומות. דלא פריש: יפלו לגדשה?.

דהכלה היא כמזר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יציאו עולה. דדורון בעלמא היא דלאו לכפרה אחיא וכדאמרין בקינין (פ"ד משנה ה) האשה שמתה יציאו יורשיה עולתה: ולאלין ליוס א'. כדון שלמי מזר: ואינן טעונין להם. משום דכתיב ביה (במדבר ו) ונתן על כפי המזר ואין כהן מזר: גמי' מסקיף לפ ריש

לקיש. הואל וקמי בתמיתין לא נהנין ולא מועילין מפני שכן ראויין כו' לימני נמי המפריש מעות לקינין כו' דלא נהנין ולא מועילין דקדמני בני יונה שעבר זמנן שכבר הן לכוזינן ותורין קטנים שלא הגיע זמנן לא נהנין ולא מועילין דמיון דלינן ראויין לקרבן דפסולין נינהו לא קרינא כהו מתקדשי ה' ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לגזירותו למפריש מעות לקיון דבני מזירות אמרה מורה כמעות סתומים אכל שלמים (ט) שום דאחייב נמי להביא במתקאמו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא כגולן שלמים לית בהו מעילה אכל הכא כמפריש מעות לקינו מי אמרה מורה הכא מורין שלא הגיע זמנן שאין ראויין למונח כלל למאי מייתי להו הילכך לא תני להו הכא: בתננ' (א) יאל לגמל קדרון מועילין בו. מדרבנן אכל לקיון דבני מועילין בו אפילו מדרבנן לפי שאין מורין גזירות במקדש דלא נלחל קדרון לאחר וזיקא הוא כדמנן אלו ואלו מתעברין לאמה ויוזאין לגמל קדרון ומתכרין לגננין לוצל מועילין בהן והאי מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא (א) טו אכל מדרבנן מועילין כגון לאחר שלא נלחל קדרון: (טו ט) גבי' וקבעי טלה י"ט מ"ט דמ"ד אין מועילין. בו מדאורייתא. ליטנא אחרינהו ה"ג ע"כ לא פליגי וכו' מנא ה"מ דאין מועילין בדמים מדאורייתא: מה לאחר כפרה אין זו מעילה. דנעשית מלואו: ואימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה ים זו מעילה. שהרי לא נעשית מלואו וכו' יין ואוקימנא דאידי ואידי יש בו מעילה לטעמיה דר' יוחנן קאלמר דדריש הוא וקא"ל מאי חזית דדרשת הכי: אמר יין ליה ר' יוחנן ופי יש קו כו'. אלא ודאי הכי מיסתכר כדלאמינא:

והרי מלח. מין חטאת בעלים דלנתיב אולה, לא נהנין. מדרבנן, ולא מועילין. דלאמר כשעממא קמייתא דמעילה (א) חטאות הממות ומעות ההולכות לים המלח אין מועילין בהן, דלאזינד קיימי ולא קדשי גבוה נינהו (תמחות טט). דמי עולה כו' דמי שלמים כו'. אכל דמי אש ליה, דלוי גזיר טהור אלא גזיר טמא ומכארי להמחיל מזירות טהרה (טט), דם בתחילתו. (אלאמר כשנשטס קודם שמתק מלח: (י) קודם שנתקבל בעלי) אין מועילין. אין זו מעילה. לפי שאין מועילין בדמים (קס"ו ב). נסבין בתחילתן מועילין בהן. מתאקדשו עד שנתמקט ים כהם מעילה. דקדשי גבוה נינהו, וידרו לשיתין אין מועילין בהן. שאין כהם טוס טוס גזיר גבוה (סוכה טט). שלכם הוא. כמולין שלכם שאין כהם מעילה (ובח"ט ט). אלא לאו קדשי גבוה הוא (וחולין קד). לכפרה נחתיו. כמור קדשים, ולא למעילה. לענין מעילן אין זו קדשים (ובח"ט ט). ולא שיהא קרי ש"ל למעול בו, שאינה עומדת אלא לכפר בעצלים (וחולין טט). כי הדם הוא בנפש ויכפר. אין הולך אחריו יאל, לפי כפרה בלאחר כפרה אין זו מעילה, דקיון דנעשית מלואו מו לא קרינן ביה קדש ה' (יומא טט) הוא משמע כזיתו יאל, ולטול דיע שיה צין לפני כפרה וצין לאחר כפרה, שמתן מתמחין ונשאלו השוירים (וחולין טט). מה לאחר כפרה אין בו מעילה. דפסטיק לן מין דנעשית מלואו אין מועילין בו, דמיון דלית ביה מו טורף גבוה לא קרינן ביה קדש ה' (ובח"ט טט) דלון לך דבר שנעשית מלואו מועילין בו, שהרי כהם נעשו טורף גבוה מלוא קדשי ה' קרינא ביה (וחולין טט). וכי ייש יך דבר כו'. הלכך על כדמך לא מדרשיה הכי אלא איכפא (ובח"ט טט).

ולד חטאת פרק שלישי מעילה

יא.

ועושה תמורה ומועילין בה. כיון דלא כיפרו בעליה משום דלא אולה לאזינד כדאמר תרעה כו': במאי שנא סיפא דמיפאני. כלומר דמפליג עיברה שנתה ושנמלאת בעלת מוס מהי תלת דרישא ולא תני כולהו כחד כגא ומשני רישא פסיקא ליה דכלל ענין תמותו צין כיפרו צין

לא כיפרו אכל סיפא לא פסיקא ליה דלא אמרינן דהני דסיפא תמות אלא א"כ כיפרו בעלים אכל גלא כיפרו אמרינן תרעה כדמפרש כמתמחין הילכך נריך לאפלונינהו כמרי בני ס': הא יאל תני גבי תמורה. כפרק ולד חטאת (תמורה דף כא): איכא כי כהכא ותרוייהו למא לי ומשני ההם משום תמורה כלומר אכל דמי (א) להו משום דאין עושין תמורה דשיך ההם והיו תמורה עיקר (א) תנא נמי כג דין דלין עושין תמורה: והכא המפריש מעות לגזירותו לא נהנין ולא מועילין. מפני שהן ראויין לנא כולס שלמים דמיון דלא פירש אס יכלא יציא כל המעות לשלמים וקדשים קלין לית בהו מעילה: מת טס הנזיר והיו לו מעות סתומין יפאו לגדבה. לעולת קין למונח כמזר (דף כה). מפרש טעמא: דמי חטאת יאכו אים המלח. כמו חטאת שמתו בעלים: ואין מעוניין אהם. דעל כפי המזר כתיב (במדבר ו) ומזר אין כאן: יצא גנחא קדרון מועילין. מדרבנן קאלמר כדמפרש דגמלא: ירדו צרישתן אין מועילין ית. לאמרין נעשית מלואוה וזמנא מפרש הכי דמי דנהנה מהם: מפני שהם ראויין להביא תורים שאל הגיע זמנן. כלומר שהם קטנים ואין ראויין למונח עמה ולכשיגדלו יכשרו ומנא כמתמחין דלא נהנין ולא מועילין זבני יונה שעבר זמנן כדי נסנה הכא דהא לעולם לא יהיו ראויין למונח מאחר שעבר זמנן ואכל מורים שלא הגיע זמנן נקטיה:

אמרה תורה הבא (תורים) (שלמים) במעות סתומים הבא תורין בו'. בתמיה שאין ראוי למונח יין ולמחין מייתי להו (א) וא"כ לית לן למימר דלא יין נהנין טעמא דמפני שהם ראויין כו': דמי מועילין לא מועילין צו דא"כ משמע דמ"ד (א) בריש הוילאו לו (וימא דף נט): קאלמר ע"כ לא פליגי אלא מדרבנן אכל יין דאורייתא אין מועילין ועוד דר"ש קאלמר הכא דמועילין וזמנני' קאלמר דאין מועילין אלא כסוף יין דר"ל מדרבנן אלא (ה"ג עד כאן ל"פ ר"ש] אלא מדרבנן אכל מדאורייתא אין מועילין מנהני מילי (א) אין דך דבר שנעשית מצותו ומועילין. ואם תאמר אימא איכפא (א) דלין לך דבר שלא נעשית מלואו ואין זו מעילה י"ל דעגלה ערופה מוכיח דירידתה לגמל אחין אסרתה וקודם לכן לא:

ט תרי מיפויש תריב: תימה דכחד מיעוטא הוה סגי דליכא למימר דלי לא כתיב מיעוטא אלא כחד הוה ילפינן מאידך דאס כן ליטמוק מן המיעוט דהא ט שני כמזבים הנאין (א כחחד [א] יאל אין מלמדין ונראה למורי הרב [רבינו] פיר דלא מני למשחק מהערפסה דאזיטריך לומר זו בעריפה ואין אחר בעריפה לאפוקי פרה דלומה כדאמר כפ"ק דחולין (דף מד). וא"כ נריך לכתוב וזמנו כדי שלא נלמוד משם דהערפסה אזיטריך כדפי' (א): לול קמן היה בין הכבש צמובה. פירוש כמין ארוצה ואין זה אותו לול דלמרנין כוזכאס (דף סג): (א) ובסוכה (דף מט). שזמור הוא צין כבש למונח ממנו כדי לקיים מצות וזיקא כבשר זה היה משוך לגד הקצין (א של מזרח וכבר כלה רחב הכבש שהוא ט"ו) אמה והמונח שנים ושלושים והכבש לא ממונע למונח:

דלא נהנין ולא מועילין: יפלו לגדבה. שהלכה היא כמזר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יציאו עולה. (ב) האשה שמתה יציאו יורשין עולתה דדורון בעלמא הוא: ונאכלין ליום אחד. כיון שלמי גזיר: ואין טעונין להם. משום דכתיב ביה ונתן על כפי המזר והא לית' דמייתי: מפני שהן ראויין לבוא בהן תורין שלא הגיע זמנן. וכיון דראויין הן לבוא לאחר זמן מצי למיחני לא נהנין ולא מועילין: ובני יונה שעבר זמנן. תחילת הציובה שכוח ושכוח הפסולין לקרבן וכיון דפסולין לאו קדשי ה' נהנוו ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לגזירותו למפריש מעות לקיון. דגבי גזיר אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים. משום דמחויבי להביא בהן נמי שלמים חילכך אמרינן מפני שראויין להביא ככולן שלמים לית בהו מעילה אכל אכל כמפריש מעות לקינו מי אמרה תורה הבא תורין שלא הגיע זמנן שאין ראויין למונח לבאר כן מייחיו להו חילכך לא תני הכי: ההם בתחילה. אין מועילין בו והוא קודם וזיקתו: יצא לגמל קדרון מועילין בו. היינו בהר וזיקתה. כדמנן אלו ואלו מתעברין באמה ויוצא לגמל קדרון ומתכרין לוצל מועילין בו והא מעילה מדרבנא היא ולא מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועילין בו: ירדו לשיתין אין מועילין בהן. דכבר נעשת מצותו מה לאחר כפרה אין בו מעילה מדאורייתא ונעשית מצותו: אימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה יש בו מעילה מצותו. לטעמא דרבי יאמר דדריש הוא:

עין משפט
ג
ר מצוה

	
 ד א מ"י פ"ד מהלכות מעילה הלכה ג:	
 ה ב מ"י שס ופ"ט מהל' מזרות הל' ג:	
 ו ג ד מ"י (שס) ופ"ט מהל' מזרות הל' י:	
 ז ה מ"י פ"ד מהלכות מעילה הלכה ג:	
 ח ו מ"י שס הלכה ד:	
 ז (מ"י) פ"ג מהל' אסורי מונח הל' טו:	
 ט ה מ"י פ"ב מהלכות מעילה הלכה יא:	
 י ט מ"י שס הלכה ט:	

תורה אור השלם

1. כי נפש הבקשר בדם הוא ואני נתחילי לכם על השוקוב לכפר על גשפוחיכם כי ה'ךם הוא בנפש ויכפר. ויקרא יז יא

הגהות מהר"י

לנדר
[א] תוס' ד"ה תרי מיפויש כו' באחד אין בלשון. מלת אין נמקק ועי' יומא ט ע"כ מוס' ד"ה מ"ר מיעוטי:

רבינו גרשום

בהן לבתחילה הואיל וקדושתן הוו ואם נהנו אין מועילין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן דמייתי קרן לחור: ואם עד שלא כיפרו הבעלים. שנידיין לא כיפרו באחרת ורוצים להתכפר בדמי אלו אותה שהיא בעלת מוס כיון דמסאבא וקיימה תמכר לאתר ויביא חטאת בדמיה ואותה שעיברה שנתה תרעה עד שתסתאך ותמכר ויביא בדמיה אחרת: ועושה תמורה ומועילין בה. הואיל וירש בהן קדושת דמים: מאי שנא וירשא. הני תלת דלא קא מפליג בהו וירשא פסיק ליה דיבין משכיפרו ויבין עד שלא נתכפרו לעולם וימותו ואי דאמר מה הפלגה איכא למיעבד להו כדירשא: הא תנא ליה גבי תמורה. ליה נמי כי האי גוונא: גתא חטאת אגב (דאידחי) דאירי בתמורה והכא משום מעילה: המפריש מעות לגזירותו. ולא פירש אלו לעולתי ואילו לחטאתי ואילו לשלמים: לא נהנין ולא מועילין. ככל אותן המעות: מפני שהן ראויין. ראוי לבוא כולן שלמים. כלומר דכלל משה ומשה מצינן למימר זו מעילה הפריש שלמים קדשים קליים ונהנו ואין בהן מעילה כדמנן כפ"ק קדשים קליים לפני וזיקא דמיס כו' ומי' אולד לקולא דאי אמרת גימא שחן ראויין לבוא כולן מעילה ואית בהו מעילה מ"מ דמי קדשים קליים יש בהן דאינן בני מעילה ואי קא מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חולין לעורה הילכך אולד לקולא

דלא נהנין ולא מועילין: יפלו לגדבה. שהלכה היא כמזר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יציאו עולה. (ב) האשה שמתה יציאו יורשין עולתה דדורון בעלמא הוא: ונאכלין ליום אחד. כיון שלמי גזיר: ואין טעונין להם. משום דכתיב ביה ונתן על כפי המזר והא לית' דמייתי: מפני שהן ראויין לבוא בהן תורין שלא הגיע זמנן. וכיון דראויין הן לבוא לאחר זמן מצי למיחני לא נהנין ולא מועילין: ובני יונה שעבר זמנן. תחילת הציובה שכוח ושכוח הפסולין לקרבן וכיון דפסולין לאו קדשי ה' נהנוו ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לגזירותו למפריש מעות לקיון. דגבי גזיר אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים. משום דמחויבי להביא בהן נמי שלמים חילכך אמרינן מפני שראויין להביא ככולן שלמים לית בהו מעילה אכל אכל כמפריש מעות לקינו מי אמרה תורה הבא תורין שלא הגיע זמנן שאין ראויין למונח לבאר כן מייחיו להו חילכך לא תני הכי: ההם בתחילה. אין מועילין בו והוא קודם וזיקתו: יצא לגמל קדרון מועילין בו. היינו בהר וזיקתה. כדמנן אלו ואלו מתעברין באמה ויוצא לגמל קדרון ומתכרין לוצל מועילין בו והא מעילה מדרבנא היא ולא מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועילין בו: ירדו לשיתין אין מועילין בהן. דכבר נעשת מצותו מה לאחר כפרה אין בו מעילה מדאורייתא ונעשית מצותו: אימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה יש בו מעילה מצותו. לטעמא דרבי יאמר דדריש הוא:

(ב) צ"ל דדורון בעלמא הוא ומתמן בקינין פ"ב דהאשה שמתה יציאו וירשין עולתה.

מותה רק באבורה דאי עברה שנתה מתה בלא אבורה אי"כ הוה מצי למתני עברה שנתה בהדי הך קמייתא וצ"ע בתמורה אם שום אמורא פליג על רשב"ל: לא הא גתא גבי אות י' נמחק: פס נמי אין מועילין הכא משום מעילה דאין מועילין הוי עיקר ואגב דין מעילה דהוי עיקר הני נמי דין: פס מ"י הנזיר: (ט) מועילין בהן דהא נעשית חיבת אדמרינן נמחק: פס למונח לבאי מייתי: פס דלא מועילין מהאי שפעת חיבת נהנין ליש נמחק: פס גרסינן. עי' תוס' מנחות (דף נד ע"ב) ד"ה גזור: פס אבל מדאורייתא אין: פס כסוף ור"ל מדרבנן אלא גרסינן הכי ע"כ ל"פ אלא מדרבנן אבל מדאורייתא לכי' ט דהא השתא קיימי איביא דמ"ד שני: (לא) על חיבת אין רשום למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחק: (לא) כתיב והא קדמור תרי מיטוט כתיב אלא דוקא הוא לגבי הך דהכא: (לא) והכבש היה ממונע: